

въ лабораториитѣ, слуша лекции, чете дома си специалната медицинска литература и разширява общото си образование чрезъ множество научни книги отъ разни области, предимно история, философия и положителни науки. Изтъква ли веднажъ (1843) предъ Золотовича съвсемъ общо: „... толкова години се занимавамъ съ висшата наука и съ разни философски дисциплини“, другъ пжтъ (1846) той му поръчва да прибере книгитѣ му, които е оставилъ на съхранение у А. Византионъ, при заминаването си отъ Атина за Италия. Между тѣзи книги — показалець за научнитѣ интереси на Селимински презъ университетскитѣ му години — откриваме: Месмеръ, Животински магнетизъмъ; Мавло, Начинъ да се пише историята; Олбакъ, Моралъ за всички обществени класи; Дюпюи, Произходъ на всички религии; Франклеръ, Математика, и др. И че Селимински не само усвоява чужди идеи, но развива писмено и своитѣ, свидетелствуватъ ни нѣкои отъ запазенитѣ му статии и очерки, както и речитѣ му предъ българитѣ при разни случаи. Отъ 1843 и 1844 г., напр., ние имаме по-краткитѣ или по-обстойнитѣ негови изследвания и размишления: „Естественото назначение на човѣка“, „Религията, нравственостъта и естественото назначение на човѣка“, „Личното доволство като главно условие за общественостъ“, „Бива ли и може ли Евангелието да се преведе на разни езици?“ „За брака“ (голѣма студия), „Езикътъ като признакъ на народна култура“, и др. Съ нѣкои идеи, развити тукъ, както и съ миросгледа на Селимински, доведенъ въ свръзка съ този родъ четиво и студии, ще се занимаемъ по-нататкъ.

2. БЪЛГАРИТѢ ВЪ АТИНА. — Първитѣ впечатления на Селимински отъ гръцката столица сж най-благоприятни. Спасилъ се отъ душната атмосфера на сънародници и на ромъни въ Влашко, той е щастливъ да не мисли за друго, освенъ за собственото си образование и за ония радости, които древното изкуство и съвременниятъ напредкъ му вдъхватъ. Той, поклонникътъ на всичко величаво и човѣчно, е изненаданъ отъ голѣмата разлика между северното варварство и южната култура, между първобитнитѣ нрави на едно население, потомкъ на суровитѣ даки, и една демокрация, запазила нѣщо отъ духа на класическата старина и изградена върху принципитѣ на френската революция. Но той открива все тѣй неочаквано